

KAPITOLA PRVNÍ

ZELENÁ NOC, CUKROVÝ DEN

Ze tmy se vynořila ruka. V dlani cosi pevně svírala. Okamžik nato se do kužele světla vplížil i ten, jemuž ruka patřila. Byl bos a na sobě měl jen plandavé, smaragdově zelené kalhoty, připnuté na zlatých kšandách. Jeho tvář byla křídově bílá. Hudba hrála a nenápadně nabírala na tempu.

Celé jsem to viděla trochu rozmazaně. Asi za to mohl kouř z mafhiasových dýmek, který se převaloval všude kolem a kreslil v šeru kroutící se obrazce.

To, co držel ten spoře oblečený muž v ruce, byla lesklá fialová kulička. Jemně na ni teď foukl a kulička se vznesla do vzduchu. Chvilí jen levitovala v prostoru, pak se začala otáčet a zároveň narůstala na objemu a velikosti. Rotovala stále rychleji, a když už byla velká málem jako její majitel se zlatými kšandami, fialová koule náhle praskla a vedle muže ve smaragdově zelených kalhotách stála slečna v poněkud minimalistických tmavofialových šatech.

Potlesk.

„Dobrý večer, madam. Váš fielský likér,“ ozvalo se nade mnou.

„Neříkej mi madam, buď tak laskav,“ opáčila jsem.

„Jak si přejete, madam.“

„Inesine, můj drahý, nezlob a servíruj.“

Přinesl malý stříbrný tácek, na kterém nebylo vůbec nic, a postavil ho přede mě na nízký dřevěný stolec. Ještě než jsem stačila pronést nějakou poznámku, mávl Inesin rukou a vykouznil na tácku elegantně tvarovanou skleničku s jasně zelenou tekutinou uvnitř. Inesinovy vtípky. Jen jsem se ušklíbla.

Slečna se teď do rytmu hudby kroutila a pohazovala rukama, ze kterých jí začala rašit veliká fialová pera. Za chvíli jich měla po celých pažích tolik, že by se její horní končetiny daly už jen stěží nazvat rukama. Zamávala velikými křídly a vznesla se do vzduchu. Její partner neotálel a za chvíli se i jeho ruce proměnily v mohutná křídla. Tentokrát však měla pera barvu smaragdové zeleně. Odlepil se od země a následoval fialovou okřídlenou slečnu vzhůru.

Potlesk.

„Připiješ si se mnou?“ zeptala jsem se.

„Mám tu dnes celkem napilno. Ale že jsi to ty...“ Inesin se posadil na polstrovanou pohovku vedle mě a vykouznil na stříbrném tácku ještě jednu skleničku s fielskou. Jeho dokonale padnoucí tmavě purpurová vesta přesně vystihovala sympaticky samolibou povahu toho svérázného člověka. „Takže... na co?“ zeptal se a labužnický nasál vůni zeleného alkoholu.

„Na nic.“

„Moje řeč. V tom případě to ale chce něco speciálního.“ Znovu mávl rukou a na hladinách obou zelených likérů vybaflý plameny.

„Ty se nikdy nepřestaneš předvádět, Inesine.“

„Jistěže ne.“

Naše skleničky o sebe zazvonily a pak už jsem si jen vychutnávala ohnivě zelenou chuť, která mi spalovala jícen.

„Ta píše.“

„Ta jo. Zato já jsem toho dneska moc nenapsala. Zase.“

„Zio,“ povzdechl si Inesin a vzal mě otcovsky kolem ramen. „Moje milá, mladá, nadějná spisovatelka a věrná zákaznice. Vidím tě tady u nás moc rád, ale opravdu si myslíš, že je právě Zelená Dekadence tím nejvhodnějším místem pro psaní tvého velkého literárního díla?“

„Jistěže ano,“ řekla jsem. „Všichni velcí erilianští spisovatelé odjakživa hledali svou inspiraci v uličkách a zapadlých podnicích Erikorské čtvrti.“

„Závidím ti to počáteční nadšení. A rozhodně tě nemíním nijak odrazovat. Taky jsem se zamlada chtěl stát spisovatelem. Nechal jsem kvůli tomu i školy. Ale můžu ti říct, že teprve potom, co mě moje drahá babička Girdelie před deseti lety navždy opustila a já si díky té menší sumičce, kterou mi odkázala, mohl otevřít tenhle podnik, našel jsem to právě životní poslání.“

Vykouznil další dvě skleničky ohnivé fielské a jednu z nich mi podal.

„Teď si tedy musíme připít na Zelenou Dekadenci,“ řekla jsem. „Ten nejinspirativnější podnik v Erilianu.“

Hudba hrála čím dál rychleji, dynamičtěji a oba opeření akrobaté kolem sebe ve vzduchu kroužili... Kroužili, padali dolů a zase hned vzlétali vzhůru, přibližovali se k sobě stále víc a víc, až se proměnili v rozmazanou fialovo-zelenou rotující šmouhu. V náhlém oslepujícím gejzíru magických světél pak – puff! – zmizeli.

Nejprve pár vteřin ticha. Poté bouřlivý potlesk ozývající se ze všech koutů.

„Jsou vážně dobří,“ řekl Inesin, který tleskal ze všech nejhlasitěji. „Najal jsem je minulý týden a za těch několik dní mi sem přilákali pěkných pár tuctů nových zákazníků.“

„Jsou fakt výborní,“ přitakala jsem. „Tak měj oči na stopkách, milý Inesine, ať ti je nepřetáhne konkurence.“

„Myslím, že to nejsem já, kdo by měl mít v tuhle chvíli oči na stopkách, milá Zio. Právě k nám zavítal pan Deneriel Jasper.“

Krve by se ve mně v tu chvíli nedořezal. U vchodu do klubu stál člověk, kterého jsem právě tady čekala ze všech lidí na světě nejmiň. A po jehož společnosti jsem toužila ještě méně.

„Sakra,“ řekla jsem pološeptem a rychle shrábla do tašky tužku a svůj blok, do něhož jsem ten večer opět neudělala ani čárku. „Co ten tady dělá? Promiň, Inesine, musím se vypařit. Tahle noc by pro mě byla ještě hodně veselá, kdyby mě tu našel. Díky, že jsi mě pozval na ty dvě fielské.“

Naštěstí jsem znala ten podnik dost dobře na to, aby se mi podařilo nenápadně vyklouznout zadním vchodem ven. Alespoň jsem si myslela, že to nenápadné bylo. Po několika hodinách strávených v zakouřené Zelené Dekadenci mi připadal noční vzduch erikorských křivolakých uliček až nezvykle čerstvý a studený.

Moje věrné kolo, na jehož řídítkách se ve světle pouliční lampy leskla nenápadná mosazná cedulka s nápisem *Tleskač a syn*, na mě čekalo opřené o oprýskanou zeď. Ještě než jsem na ně stačila nasednout, uviděla jsem svého pronásledovatele, jak se vynořil zpoza rohu llimské ulice. Ta jeho černá buřinka mi nahaněla strach.

Nebyla jsem si jistá, jestli si mě v tom šeru všiml. Musela jsem se ale odsud dostat co nejdříve a hlavně co nejdál. Naskočila jsem na kolo, šlápla do pedálů a vznesla se do vzduchu. Za chvíli jsem díky usilovnému šlapání vystoupala až nad špičaté střechy erikorských pokřivených domků.

Myslela jsem, že mám vyhráno. Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že ty dvě porce ohnivé sedmdesátiprocentní fielské na mně a mém centru rovnováhy zanechaly jisté následky. Není příliš dobrý nápad jezdit v takovém stavu na kole, které se

pohybuje jen po zemi. Natož snažit se ukočírovat kolo létací a zorientovat se nikoli v pouhých dvou, ale hned ve všech třech rozměrech najednou. Po několika minutách vrávoravého letu jsem začala ztrácet výšku a s příšerným *křřřachchch* jsem „přistála“ na střešní terase jednoho z erikorských domů.

Když zmizelo hejno hvězdiček, které mi pár minut poletovalo před očima, vyškrabala jsem se na nohy a prohlížela si své kolo, které bylo po tom pádu dost silně pochroumané.

Výborně, pomyslela jsem si, to mi ještě scházelo.

Střešní terasu, na které jsem ztroskotala, obklopovaly ze tří stran strmé střechy vyšších domů. Do jedné z nich vedla z terasy malá vikýřová dvířka. Plížit se v noci cizím domem mi ale nepřišlo jako ten nejlepší nápad, takže jsem ani nezkoušela, jestli jsou dvířka odemčená, nebo ne.

Podívala jsem se dolů přes zábradlí, které lemovalo čtvrtou stranu střešní terasy. Úzká ulička hluboko pode mnou byla prázdná a já se rozhodla, že se nejspíš budu muset dostat ze střechy touto poněkud svislejší cestou.

Klekla jsem si na kolena, prostrčila ruku zábradlím a pohlédla oprýskanou fasádu. Tam, kde jsem se hrubé omítky dotkla, se ve stěně domu objevila malá prohlubeň. Vedle ní, ale o něco níže pak další a pod ní ještě jedna. Dívala jsem se, jak se prohlubně rozmnožily až úplně dolů k chodníku.

Ještě naposledy jsem se podívala na své kolo, které v zuboženém stavu stále leželo na terase. Nemohla jsem riskovat, že bych jeho neobratným sundáváním ze střechy způsobila hluk a přivolala tak k sobě nevíтанou pozornost.

„Já se vrátím,“ zašeptala jsem, nechala kolo kolem a přelezla zábradlí. Nebyl to zrovna ten nejpohodlnější sestup. Nakonec se mi ale po vytvořených prohlubních, které mi posloužily jako žebřík, podařilo sešplhat až na zem.